

Sygn. akt V U 1472/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO Stanisław Stankiewicz

Protokolant: Bożena Radziusz

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2013 roku w Białymstoku

sprawy B. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi
w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 25 lipca 2012 roku

Nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 1472/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 25.07.2012 r. odmówił przyznania B. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ nie spełniła określonych w ustawie z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 j.t. ze zm.) przesłanek do nabycia świadczenia. W ostatnim 10 – leciu sprzed dnia powstania częściowej niezdolności do pracy (8.05.2002 do 8.05. 2012) oraz na dzień zgłoszenia wniosku (21.06.2002 do 21.06.2012) udokumentowała staż pracy wynoszący 6 miesięcy i 1 dzień zamiast wymaganych 5 lat oraz niezdolność do pracy powstała w okresie dłuższym niż 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia, tj. 16.04.2004 r.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawczyni podała, iż niespełnienie przez nią wymaganego przepisami ustawy okresu ubezpieczenia było spowodowane niezależnymi przyczynami. Pomimo aktywnych prób podjęcia zatrudnienia, pracodawcy nie chcieli nawiązać stosunku pracy z osobą chorą na cukrzycę, która musi regularnie przyjmować zastrzyki z insuliny i spożywać posiłki, co dezorganizuje proces pracy. Dodała, iż w 2011 r. zdiagnozowano u niej chorobę Parkinsona, której pierwsze objawy datowała na 2005 r. Organ rentowy nadto błędnie ustalił datę powstania częściowej niezdolności do pracy, która powstała w dacie orzeczenia o ustaleniu stopnia niepełnosprawności, tj.

16.02.2005 r. Na podstawie takich zarzutów wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na dotychczasową argumentację.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

odwołanie B. G. jest niezasadne.

Z akt rentowych wynika, że B. G. w dniu 21.06.2012 r. złożył wniosek o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, przy czym od wielu lat nie podlega żadnym ubezpieczeniom społecznym. W okresie od 28.05.1997 r. do 30.06.2003 r. pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją organu rentowego z dnia 30.06.2003 r. odmówiono jej przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1.07.2003 r. z uwagi na to, iż orzecznik ZUS orzekł, że jest zdolna do pracy. Odwołanie od wskazanej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 16.03.2004 r. w sprawie V U 2613/03. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku w sprawie III AUa 853/04 oddalono apelację od wyroku Sądu I instancji. Następnie w okresie od 17.10. do 31.12.2003 r. i od 1.01. do 16.04.2004 r. otrzymywała zasiłek dla bezrobotnych, w którym to czasie po raz ostatni podlegała ubezpieczeniom społecznym do dnia 16.04.2004 r. Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.z dnia 16.12.2005 r. odmówiono B. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ komisja ZUS orzeczeniem z dnia 14.12.2005 r. uznała, iż nie jest niezdolna do pracy. Wnioskodawczyni nie złożyła odwołania od tej decyzji. Po raz kolejny wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności w dniu 21.06.2012 r. W toku postępowania przed organem rentowym orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS stwierdzono u niej częściową niezdolność do pracy od 8.05.2002 r. do 31.07.2014 r. Odwołując nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS. Wnioskodawczyni legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym 20 lat i 29 dni (w tym 17 lat, 5 miesięcy i 17 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 7 miesięcy i 12 dni okresów nieskładkowych).

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i art. 58 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, jego niezdolność do pracy powstała w odpowiednim okresie albo nie później niż 18 miesięcy od jego ustania. Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie, co najmniej 5 lat – jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

W związku z tym wnioskodawczyni chcąc uzyskać rentę musiała spełnić powyższe warunki udowadniając, iż jest niezdolna do pracy w stopniu co najmniej częściowym, jej niezdolność powstała w odpowiednim okresie oraz, że posiada odpowiedni okres ubezpieczenia przed powstaniem niezdolności lub złożeniem wniosku. Teoretycznie należy się więc cofnąć o 10 lat wstecz, patrząc na datę złożenia wniosku, czyli do 21.06.2002 r. W tym okresie, nawet przy nie wliczeniu okresu pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, wnioskodawczyni nie była ubezpieczona. Natomiast w okresie 10 lat przed powstaniem niezdolności do pracy, tj. od 8.05.2002 r. do 8.05.2012 r. udowodniła łącznie okres ubezpieczeniowy wynoszący 6 miesięcy i 1 dzień. W przypadku B. G. niezdolność do pracy powstała nadto w okresie dłuższym niż 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia, tj. od dnia 16.04.2004 r.

Mając na uwadze powyższe, a zwłaszcza okoliczność, iż uprzednio w latach 2004 i 2005 wnioskodawczyni wniósł o przyznanie świadczenia rentowego, które jednak nie zostało jej przyznane z powodu nie stwierdzenia niezdolności do pracy, brak było również podstaw, aby uwzględnić jej argumentację w zakresie orzeczonej daty powstania niezdolności do pracy. W tej części postępowanie w niniejszej sprawie nie było objęte powagą rzeczy osądzonej, tym nie mniej nie można nie uwzględnić, iż podstawą odmownych decyzji była wówczas okoliczność nie stwierdzenia u B. G. niezdolności do pracy. Wnioskodawczyni w 2005 r. nie była osobą niezdolną do pracy. Wbrew twierdzeniom odwołującej odmiennych wniosków nie można także wiązać z orzeczeniem o ustaleniu stopnia niepełnosprawności z dnia 6.04.2005 r. W orzeczeniu tym zaliczono odwołującą do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe, datując stopień niepełnosprawności od dnia 16.02.2005 r. Jednocześnie ustalono

przeciwwskazania do ciężkiej pracy fizycznej, na wysokości, nocnej i przy ruchu maszyn. Na marginesie jedynie należy wskazać, iż wnioskodawcy występują o orzeczenie ustalenia stopnia niepełnosprawności, np. celem uzyskania zniżkowych przejazdów lub też możliwości uzyskania zatrudnienia w zakładach pracy chronionej. Odwołująca w toku dotychczasowych okresów zatrudnienia nie wykonywała pracy jej przeciwwskazanej. Niepełnosprawność nie jest odpowiednikiem niezdolności do pracy rozumianej jako utrata zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i brak rokowań co do odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), gdyż zdefiniowana została jako spowodowana naruszeniem sprawności organizmu niezdolność do wypełniania ról społecznych. Skutkiem niezdolności do wypełniania ról społecznych może być, ale nie musi, niezdolność do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.02.2009 r., I UK 233/08, LEX nr 736713).

Już przeanalizowane okoliczności jednoznacznie wskazują, iż wnioskodawczyni nie spełnia określonych ustawowo warunków do przyznania jej świadczenia rentowego. Dodatkowo biegli lekarze z zakresu diabetologii, kardiologii i neurologii w sporządzonej opinii oraz opinii uzupełniającej potwierdzili występujące u odwołującej schorzenia, tj. cukrzycę typu 1, chorobę Parkinsona, zespół bólowy kręgosłupa i stawów, wypadanie płatków zastawki dwudzielnej oraz leukopenię, lecz stwierdzili brak podstaw do uznania ją za częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy. W tej sytuacji Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych z uwagi na fakt, iż na obecnym etapie postępowania niedopuszczalne jest kwestionowanie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS w zakresie stwierdzenia daty powstania częściowej niezdolności do pracy, skoro odwołując nie skorzystała z prawa do wniesienia sprzeciwu przed organem rentowym. W ocenie Sądu opinie biegłych są rzeczowe i przekonujące. Z poczynionych w sprawie i niezakwestionowanych przez wnioskodawczynię skutecznie ustaleń wynika również, że nie utraciła zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu. Końcowo należy wskazać, iż podnoszona przez wnioskodawczynię okoliczność, iż aktywnie, chociaż bezskutecznie starała się w okresie po ustaniu prawa do renty o uzyskanie zatrudnienia, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, przy uwzględnieniu ustawowych przesłanek do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W konsekwencji, na mocy art. 477¹⁴ §1 k.p.c. należało odwołanie oddalić.